

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **Bc. M. K.**, zastoupeného Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem v Ostravě, Poštovní 2, proti žalovanému **řediteli Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, ul. 30. dubna 24, poštovní schránka 251, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2011, č. KRPT-12909-22/ČJ-2011-0700KR-PK, ve věci jednání majícího znaky přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ředitele Policie České republiky Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 27. 9. 2011, č. KRPT-12909-22/ČJ-2011-0700KR-PK, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. René Gemmela, advokáta se sídlem v Ostravě, Poštovní 2.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2011, č. j. KRPT-12909-22/ČJ-2011-0700KR-PK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele pro vnější službu Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2011, č. KRPT-12909-6/ČJ-2011-0700NU, jímž byl žalobci uložen kázeňský trest za spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 8, § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to pokuta ve výši 25.000 Kč, a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku s počátkem ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce namítá, že:

- 1) došlo k zániku případné odpovědnosti za přestupek uplynutím jednoho roku od vytykaného jednání. Ke skutku mělo dojít 2. 9. 2010, avšak řízení bylo skončeno až rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2011. Žalobce připustil, že proti jeho osobě byly činy úkony v trestním řízení, avšak tyto úkony byly zahájeny útvarem Policie ČR DI Ostrava. Jelikož prověřování trestných činů policistů spadá výlučně do kompetence inspekce Policie ČR, a pouze tento orgán je vůči policistovi oprávněn zahájit úkony v trestním řízení, je dle žalobce nutno považovat zahájení úkonů v trestním řízení za učiněné neoprávněným subjektem a tedy nemající žádné právní důsledky. Podle žalobce se tedy jedná o nicotný právní akt, nedošlo tedy k přerušení prekluzivní doby k zániku odpovědnosti za přestupek a prekluze nastala 2. 9. 2011;
- 2) řízení předcházející vydání rozhodnutí trpělo závažnými procesními vadami, a to:
 - a) správním orgánem I. stupně vůbec nebylo konáno ústní jednání, neboť neexistuje žádný protokol o ústním jednání a pouze v rámci ústního jednání mohou být prováděny důkazy. V dané věci byl pouze vedoucím odboru sepsán záznam ze dne 11. 3. 2011 o tom, že žalobci bylo umožněno se seznámit se skutečnostmi a důkazy s tím, že má právo navrhnout další důkazy. Takový záznam, navíc neprovedený správním orgánem I. stupně (tedy náměstkem ředitele krajského ředitelství Policie ČR), ale tolik vedoucím odboru, který nemá postavení správního orgánu, je dle žalobce zcela irrelevantní;
 - b) rovněž v rámci odvolacího řízení nebylo konáno ústní jednání a nebyl proveden žádný důkaz. Bez ústního jednání bylo pouze právnímu zástupci žalobce umožněno klást znalci otázky. Dle názoru žalobce, pokud by bylo ústní jednání konáno, musel by k němu být řádně předvolán, musel by toto ústní jednání konat ředitel krajského ředitelství a musel by o něm být sepsán řádný protokol;
- 3) nebylo prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil, jelikož žádné důkazy ve správním řízení provedeny nebyly. I kdyby správní orgán provedl důkazy založené ve spise, dle názoru žalobce bylo ještě zapotřebí nechat zpracovat dodatek znaleckého posudku s případným zaměřením výhledových poměrů.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám žalobce uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno příslušnými služebními funkcionáři v souladu s platnými předpisy. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 10. 2010 byly útvarem Policie ČR Dopravní inspektorát Ostrava pod č. j. KRPT 1757/DNOV-2010-JN-TČ zahájeny úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 tr. řádu ve věci podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, a to na podkladě vlastního šetření pracovníků Dopravního inspektorátu Ostrava. Dne 30. 12. 2010 byla věc postoupena na 3. oddělení IPČR Ostrava, jelikož z šetření vyplynulo podezření, že podezřelým z tohoto trestného činu mohl být policista – žalobce, a to tím, že dne 2. 9. 2010 v 17:35 hod. řídil ve Slezské Ostravě po vedlejší komunikaci ulice Keltičkova ve směru jízdy od ul. Michálkovické, vlevo na hlavní komunikaci ulice Těšínskou směrem k ul. na Baranovci, osobní vozidlo Škoda Roomster r. z. X, jako řidič nedal přednost v jízdě oproti svislé dopravní značce „Dej přednost v jízdě!“ z levé strany po hlavní komunikaci jedoucímu vozidlu Ford Ka r. z. 5B2 X které řídil řidič P. V. (vozidlo bez platné TK - vyřízeno uložením blokové pokuty). Došlo ke střetu mezi uvedenými vozidly a jejich poškození. Dechové zkoušky u obou řidičů provedené na místě nehody přístrojem Dräger s negativními výsledky. Řidič Výtisk utrpěl poranění, se kterým byl odvezen sanitkou do MNO Fifejdy k ošetření. Doba léčení poranění u řidiče Výtiska byla v trvání 11 dní. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě zjištěna ani uplatněna. Dne 18. 1. 2011 MUDr. I. D., přednosta Ústavu soudního lékařství FN Ostrava, vystavil odborné lékařské vyjádření, kdy se vyjádřil o zranění P. V., jako o zranění lehkém, s průměrnou dobou léčení ne delší než 7 dní, kdy v konkrétním případě je doba léčení v délce 5-7 dní dostatečně dlouhá ke zhojení poranění. Provedeným šetřením Inspekce Policie ČR, pracoviště Ostrava, podle § 158 odst. 3 tr. řádu nebylo shledáno podezření ze spáchání trestného činu žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že bylo ve věci dáno podezření z porušení ustanovení § 4 písm. c) a § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8, § 22 odst. 1 písm. h), § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byla dne 31. 1. 2011 odevzdána věc k vyřízení správnímu orgánu I. stupně. Dne 28. 2. 2011 byl náměstkem ředitele pro vnější službu sepsán záznam o zahájení řízení ve věcech služebního poměru podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. pro jednání, které má znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 8, § 22 odst. 1 písm. h), § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. S tímto záznamem byl dle zápisu seznámen žalobce dne 8. 3. 2011 a svým podpisem dále stvrdil, že bere na vědomí předvolání k ústnímu projednání věci, které se uskutečnilo dne 11. 3. 2011 v 8.00 hod ve Frýdku-Místku. Obsahem spisu je fotodokumentace z místa nehody, plánek místa dopravní nehody spolu se zakreslením místa střetu vozidel, úřední záznam o podání vysvětlení žalobce i P. V., protokol o nehodě v silničním provozu. Dne 11. 3. 2011 byl sepsán záznam o projednání věci, když žalobci bylo umožněno seznámit se se skutečnostmi a důkazy prokazujícímu spáchané jednání, současně byl upozorněn, že neuvede-li nové skutečnosti nebo nenavrhne-li další důkazy, bude dokazování považováno za ukončené. Žalobce se vyjádřil tak, že si je vědom svého provinění a předmětné skutečnosti se staly tak, jak je uvedeno v protokolu. Věc byla projednána vedoucím odboru. Nadřízený žalobce navrhl kázeňský trest snížení základního tarifu o 20% na dobu tří měsíců, náměstek ředitele pro vnější službu rozhodl o udělení trestu na samé nejnižší hranici, tedy 1 rok zákazu činnosti a pokuta 25.000 Kč. Dne 26. 4. 2011

bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto o uznání viny žalobce ze spáchání výše pospaného jednání, za což mu byl uložen kázeňský trest, a to pokuta 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku s počátkem ode dne nabytí pravomoci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 5. 2011 odvolání, když namítal, že rozhodnutí trpí závažnou procesní vadou, a to tím, že nebylo řádně provedeno ústní jednání, a dále namítal, že dopravní nehodu nezavinil, když tuto nehodu zavinil druhý účastník nehody tím, že jel nepřiměřeně vysokou rychlostí a žalobce již nebyl schopen ani při vynaložení maximální opatrnosti nehodě zabránit. Žalobce navrhl, aby byl k důkazu vypracován příslušný znalecký posudek, bez něž je závěr o jeho vině předčasný a nesprávný. Ustanoveným soudním znalcem z oboru dopravy Ing. P. S. byl dne 29. 6. 2011 vyhotoven znalecký posudek ve věci dopravní nehody žalobce. Ze závěrů znaleckého posudku mj. vyplývá, že žalobce měl možnost dopravní nehodě zabránit, kdyby před vjezdem na hlavní silnici sledoval vozidla přijíždějící z levé strany, správně odhadl vzdálenost a rychlost přijíždějícího vozidla Ford Ka a tomu umožnil průjezd křižovatkou po hlavní silnici. Řidič vozidla Ford Ka neměl technické předpoklady dané dopravní nehodě zabránit. Řidič vozidla Ford Ka vjížděl do tříramenné křižovatky po silnici hlavní a jeho rychlost byla ve výši 48 km/hod. V době nárazu jelo vozidlo žalobce rychlostí 38 km/hod., vozidlo Ford Ka rychlostí 31 km/hod. Dne 5. 9. 2011 bylo konáno ústní jednání, jemuž byl přítomen znalec, právní zástupce žalobce a předseda senátu poradní komise kpt. Mgr. R. K. (ze správního spisu, jak byl soudu předložen se nepodává, že by byl k tomuto jednání předvolán žalobce samostatně). O ústním jednání byl sepsán zápis, z něhož vyplývá, že podstatou jednání byly dvě otázky, které znalci položil právní zástupce žalobce, a to „Zda součinitel adheze v příčném směru uvedený na str. 5 znaleckého posudku je skutečně maximálně možný, či zda je možné, aby vozidlo Ford Ka projelo zatáčkou rychleji.“ a dále „Ve kterém okamžiku před střetem musel řidič vozidla Škoda nejpozději zaregistrovat vozidlo Ford Ka, v jaké vzdálenosti od místa střetu se v tomto okamžiku vozidlo Škoda nacházelo a zda v tomto okamžiku mohl řidič vozidla Škoda nehodě zabránit.“ Znalec při jednání odpověděl na otázku č. 1 tak, že koeficient boční adheze byl určen podle literatury a jedná se o koeficienty pro běžně užívaná vozidla řízená běžným řidičem, pro odpověď na otázku č. 2 by bylo nutné vypracovat dodatek znaleckého posudku s případným zaměřením dohlednosti. Poté bylo dne 27. 9. 2011 vydáno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že shromážděné důkazy považuje za dostatečné k posouzení věci, kdy na jejich základě lze mít zcela oprávněně v souhrnu za to, že k popisovanému jednání mající znaky přestupku ze strany žalobce došlo. Doplnění znaleckého posudku žalovaný nepovažoval za nutné, poněvadž dle názoru žalovaného jsou závěry znaleckého posudku zcela jednoznačné a dostačující. Odpověď na otázku č. 2 z ústního jednání by neměla vliv na skutečnost, že žalobce měl možnost dopravní nehodě zabránit, kdyby před vjezdem na hlavní silnici sledoval vozidla přijíždějící z levé strany, správně odhadl vzdálenost a rychlost (která v žádném případě nepřevyšovala povolenou rychlost) přijíždějícího vozidla a tomu umožnil průjezd křižovatkou po hlavní silnici. Co se týče žalobcovy námitky závažné procesní vady, k tomu žalovaný uvedl, že řízení proběhlo v souladu s předpisy, žalobce byl řádně poučen o svých právech, byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem okolnostem, řízení probíhalo pod vedením služebního funkcionáře s kázeňskou pravomocí, který může ve fázi vedení řízení zmocnit jiného pracovníka.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 158 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, v účinnosti k 31. 12. 2011, policejní orgán je povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele; je povinen činit též nezbytná opatření k předcházení trestné činnosti. Podle § 158 odst. 3 věty první téhož zákona o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, sepíše policejní orgán neprodleně záznam, ve kterém uvede skutkové okolnosti, pro které řízení zahajuje, a způsob, jakým se o nich dověděl.

Podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2011, policejními orgány se rozumějí útvary Policie České republiky. V řízení o trestných činech policistů a zaměstnanců zařazených v Policii České republiky má postavení policejního orgánu Inspekce Policie České republiky.

Podle ustanovení § 186 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o služebním poměru“), řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně. O ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení vyhotovuje písemný záznam. Podle § 186 odst. 2 téhož zákona příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Podle § 186 odst. 9 věty druhé a třetí téhož zákona kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku; do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

Podle ustanovení § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2011, při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o a) rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny, b) rozhodování o propadnutí věci, zákazu činnosti a upuštění od výkonu jeho zbytku.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou č. 1) žalobce týkající se zániku případné odpovědnosti za přestupek uplynutím jednoho roku od vytýkaného jednání. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou, neboť úkony v trestním řízení je podle § 158 odst. 3 trestního řádu oprávněn činit policejní orgán. Kdo je policejním orgánem, je vymezeno v ustanovení § 12 odst. 2 trestního řádu. Je jím kterýkoli útvar Policie ČR, v případě řízení o trestných činech policistů a zaměstnanců zařazených v Policii České republiky má postavení policejního orgánu Inspekce Policie České republiky. Pokud tedy zahájila úkony trestního řízení Policie ČR, Dopravní inspektorát Ostrava, byly tyto úkony zahájeny oprávněným orgánem, který poté, co zjistil, že žalobce je policistou, zcela správně postoupil věc věcně příslušnému orgánu, tedy Inspekci Policie ČR. V této fázi trestního řízení, tedy fázi před zahájením trestního stíhání, policejní orgán opatřuje podklady, nezbytná vysvětlení a zajišťuje stopy trestného činu, to vše k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin. Až nasvědčují-li takto zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného (viz ust. § 160 odst. 1 trestního řádu). Z uvedeného je zřejmé, že ve fázi před zahájením trestního stíhání probíhá povšechné šetření, v němž se teprve zjišťuje i případný pachatel trestného činu, když podnětem k zahájení úkonů trestního řízení je dostatečně odůvodněný závěr, že mohl být spáchán trestný čin. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a z následujícího úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem je zřejmé, že v této době nebylo policejnímu orgánu známo, že žalobce je příslušníkem Policie ČR, neboť žalobce mu tuto skutečnost sdělil až při podání vysvětlení dne 19. 10. 2010 (k dopravní nehodě došlo 2. 9. 2010). Bylo by navíc v rozporu s jednou ze základních zásad trestního řízení, a to zásadou rychlosti uvedené v ust. § 2 odst. 4 trestního řádu, pokud by pouze z důvodu příslušnosti žalobce k Policii ČR bylo nutné veškeré úkony činit znovu. Z výše uvedených důvodů se nemůže jednat o nicotný akt, jak namítal žalobce, a v souladu s ustanovením § 186 odst. 9 věty druhé a třetí zákona o služebním poměru se do běhu roční lhůty pro zánik odpovědnosti za jednání mající znaky přestupku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku, nezapočítává doba, po kterou bylo vedeno trestní řízení. Z tohoto důvodu tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek, když tento byl spáchán 2. 9. 2010, do 30. 12. 2010 bylo vedeno trestní řízení a žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím dne 27. 9. 2011.

Co se týče námítky č. 2a) žalobce, tuto soud rovněž nepovažuje za důvodnou, neboť jak vyplývá z ustanovení § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru, o ústním jednání se vyhotovuje *písemný záznam*. Požadavek protokolace, jejíž absenci namítá žalobce, zákon nepožaduje. Žalovaný byl k jednání předvolán, což stvrdil dne 8. 3. 2011 svým podpisem na druhé straně Záznamu o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 28. 2. 2011. O ústním jednání, k němuž se žalobce dostavil dne 11. 3. 2011, byl sepsán záznam o projednání věci, a žalobce svým podpisem potvrdil, že mu byla dána možnost seznámit se se skutečnostmi a důkazy prokazujícím spáchané jednání a rovněž to, že byl

upozorněn, že neuvede-li nové skutečnosti nebo nenavrhne-li další důkazy, bude dokazování považováno za ukončené. Žalobce se v záznamu vyjádřil tak, že si je vědom svého provinění a předmětné skutečnosti se staly tak, jak je uvedeno v protokolu. Je nutno přisvědčit žalobci, že při ústním jednání by měly být správním orgánem prováděny veškeré relevantní důkazy, což by mělo mít odraz i v písemném záznamu, který musí být o ústním jednání vyhotoven, nicméně pokud byl žalobce k ústnímu jednání řádně předvolán, byla mu dána možnost seznámit se s obsahem spisu, tedy i s důkazy, a mohl se k tomuto vyjádřit, což dle písemného záznamu učinil a vše stvrdil svým podpisem, nemohlo tímto pochybením správního orgánu I. stupně dojít k porušení jeho práv. Co se týče námitky žalobce, že věc projednal a záznam nese-psal správní orgán, ale pouze vedoucí odboru, soud uvádí, že k této námitce žalobce se vyjádřil žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že řízení probíhá pod vedením služebního funkcionáře s kázeňskou pravomocí (ZP PP č. 42/2010 o personální pravomoci, ve znění pozdějších předpisů), který je povinen zahájit řízení, vést řízení a rozhodnout ve věci samé. Pouze ve druhé fázi řízení, tj. v jeho vedení, může zmocnit jiného pracovníka k jeho provedení, a to trvale nebo „ad hoc“. Projednání věci se žalobcem bylo vedeno pověřeným vedoucím příslušníkem, rozhodováno bylo příslušným služebním funkcionářem (v I. stupni náměstkem ředitele pro vnější službu, v případě žalovaného ředitelem Krajského ředitelství policie). Žalobce nijak toto odůvodnění žalovaného nezpochybňuje, pouze v žalobě opakuje své argumenty a nepřidává žádný jiný argument, proč s tímto odůvodněním nesouhlasí. Soud se proto s názorem žalovaného, že řízení vedl příslušný služební funkcionář, ztotožňuje.

Co se týče námitky č. 2b) žalobce v části, v níž namítá, že nebyl k jednání řádně předvolán, tuto soud považuje za důvodnou. Je nepochybné, že dne 5. 11. 2011 bylo konáno ústní jednání, jemuž byli přítomni předseda senátu poradní komise, znalec, který zpracoval znalecký posudek, a zástupce žalobce. O tomto ústním jednání byl sepsán zápis. Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Z obsahu správního spisu nebylo prokázáno, že by byl žalobce k ústnímu jednání řádně předvolán. Skutečnost, že je zastoupen a ústního jednání se účastnil jeho zástupce, nemá na jeho právo být řádně předvolán a zúčastnit se ústního jednání žádný vliv. Porušení tohoto práva je nepochybně způsobilé zkrátit žalobce na jeho právech, neboť mu bylo znemožněno jednání se osobně zúčastnit (přesto, že osobní účast obviněného je obecně zákonem stanovena jako podmínka jednání ve věci přestupku), protože se nemohl osobně vyjádřit k prováděným důkazům, kterými v tomto případě měl být znalecký posudek zpracovaný po rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výsledek znalece. Ve zbytku odkazuje soud na své odůvodnění k námitce č. 2a) žalobce.

Pokud se týká námitky č. 3 žalobce, k této soud uvádí, že podle ustanovení § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (zásada materiální pravdy). Není jeho povinností provádět veškeré důkazní návrhy účastníků. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že skutková stránka věci byla dle jeho názoru zjištěna dostatečně, a dále se vypořádal s tím,

proč nevyhověl návrhu žalobce na doplnění znaleckého posudku (žalobce přitom v žalobě neuvádí, zda a proč tyto úvahy a závěry napadeného rozhodnutí považuje za nesprávné). Obecně lze tedy z procesního hlediska konstatovat, že správní orgány nejsou povinny beze zbytku provést jakékoli účastníkem navržené důkazy, a proto soud považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

Z důvodu uvedeného k námitce č. 2b) žalobce krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení před správním orgánem [ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Současně krajský soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
α)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f)	
2)	sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200 Kč
β)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ)	DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.008 Kč
<i>Celkem</i>			<i>8.808 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 27. února 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu